

4. postna nedelja

Pirniče, 31. marec 2019

»Verjamem, da me Bog ljubi«

Dragi bratje in sestre!

Tretja od osrednjih aktivnosti, ki naj bi poleg posta in miloščine - o obeh smo razmišljali dve pretekli nedelji - zaznamovala naša prizadevanja v postnem času je molitev. Že od otroških let dalje vemo, da je molitev »pogovor z Bogom«. Vse lepo in prav: nekdo govori in drugi posluša, razmisli o tem, kar je prvi povedal in nato na podlagi tega, kar je slišal, odgovori. Tako naj bi, načelno, izgledali pogovori. Vendar vedno ni čisto tako. Najbrž tudi sami poznate občutek, kako je, ko z nekom govoriš po telefonu, pa kar naenkrat od sogovornika ne dobiš nobenega odziva več. »Halo, halo. Si še tam? Me slišiš?« Precej nelagodno se počutimo, če imamo občutek, da nas sogovornik ne sliši; da govorimo v prazno. Govorjenje bomo nadaljevali šele, ko bomo verjeli, da so na drugi strani še vedno ušesa, ki poslušajo naše besede.

Približno tako je z molitvijo: ta duhovni »telefonski« pogovor se lahko vzpostavi šele, ko verjamemo, da je na drugi strani nekdo, ki nas posluša. Vera je tako bistveni pogoj za to, da do pogovora dejansko pride. Vera je - če rečemo zelo grobo - zveza, ki jo moramo vzpostaviti z drugo stranjo, da do molitve, pogovora, sploh lahko pride. Ali, kot bi rekli nekoliko bolj učeno: vera je prostorje molitve.

In kaj storiti, če je vera prešibka ali je sploh ni? Zgodovina nam kaže vrsto izjemnih dogodkov, ko je ateist bolj ali manj iz radovednosti stopil v cerkev in iz nje prišel - kristjan. Paul Claudel je stopil v notredamsko katedralo, slišal petje deškega zbora, kot sv. Pavel na poti v Damask »padel s konja« in prišel ven kristjan. Claudel je nato postal eden največjih krščanskih književnikov prejšnjega stoletja.

André Frossard je stopil v neko majhno pariško cerkvico, v kateri je molil njegov prijatelj. V njej je bilo izpostavljeno Najsvetejše. Slišal je besede »obstaja drugo življenje, obstaja drugi svet«, tudi on je »padel s konja« in prišel ven kristjan. Kasneje je postal eden najtesnejših prijateljev in svetovalcev papeža Janeza Pavla II.

Tudi če ne gre za tako dramatična spreobrnjenja, kot sta ga doživela omenjena intelektualca, ali konec koncev tudi apostol Pavel sam, je dejstvo, da do spreobrnjenja pride, na Božjo pobudo. Ne takrat, ko bi si to želeli mi, ampak takrat, ko to želi Bog. Na nas je le, da zmoremo toliko doslednosti in poštenosti, da, ko ta pobuda pride, nanjo odgovorimo. In še nekaj je v naši moči: Božjemu povabilu

k spreobrnjenju ne smemo delati ovir. Če se zavestno izogibamo vsaki priložnosti, ko bi nas Božji glas lahko nagovoril - recimo, da, na primer, vsak trenutek tišine prekrijemo z hrupom v slušalkah, da se zavestno odvrnemo od občudovanja naravnih lepot, da vsak preblisk lepega, ki nas nagovarja v umetnosti pospremimo s cinično pripombo - če torej zavestno izključujemo vse priložnosti, ki bi nas lahko vodile do Boga, potem bomo Božje povabilo seveda uspeli prezreti. Bog namreč nikogar ne spreobrača na silo, pač pa nas nagovarja in vabi, dokler sami ne sprejmemo tega povabila.

V evangeljskem odlomku, ki je, mimogrede, eden najlepših v vsem Svetem pismu, smo danes srečali nekoga, ki je prehodil to pot spreobrnjenja.

Ta pot je vodila preko upora, ločitve, zanosa nad premoženjem in neodvisnostjo, vse do izkustva praznine in odkritja lastne podobe. Prilika pravi, da je fant takrat »šel vase« in zahrepenel po vrnitvi k očetu. Lahko bi resignirano ugotovil, da je zavozil svoje življenje ter ga na tak ali drugačen način končal. Vendar ne. On gre vase in dopusti, da se ga Očetova dobrotla vendarle spet dotakne. Verjame, da se ga Oče v svoji ljubezni še spominja, četudi je sam to ljubezen zavrgel. In ta vera v Očetovo ljubezen ga reši in njegov korak usmeri nazaj v varno zavetje doma.

Bratje in sestre. Čeprav se nam kdaj pa kdaj morda zazdi, da nas vera ovira na poti iskanja bogastev tega sveta, je vendarle res prav nasprotno. Vera, kot trdno zaupanje, da nas Oče kljub vsem našim napakam in stranpotem, na katerih smo zašli, še vedno ljubi in vabi, da se vrnemo k njemu, je v resnici največji zaklad, ki si ga lahko želimo. Če jo bomo gojili ter z molitvijo in iskrenim prejetjem zakramentov hranili, nas bo tudi ona ohranjala pri življenju. In molitev tako ne bo več le ponavljanje obrazcev, temveč pristno srečanje dveh, ki si imata vedno kaj povedati. Amen.